

DUHUL ADEVĂRULUI

Să ne ridicăm în picioare și să ne plecăm capetele pentru rugăciune.

Tatăl nostru cel drept, ne apropiem de Tine în scumpul Nume al Domnului Isus și Te lăudăm pentru ceea ce ai făcut pentru noi, pentru ceea ce au văzut ochii noștri și au auzit urechile noastre în aceste ultime zile ale istoriei omenirii, când timpul se varsă în veșnicie și vedem luminile strălucind ca semn că nu mai este mult până la venirea Domnului Isus.

Tată ceresc, Te rugăm să-Ți aduci aminte de noi, iar dacă mai există ceva necurat în noi, Doamne, scoate-l Tu afară ca să avem trecere înaintea Ta dacă vei veni în seara aceasta. Te rugăm și pentru cei bolnavi și cu probleme.

Te rugăm pentru Biserica Ta de aici și de peste tot din lume, pentru copiii Tăi din fiecare națiune, ca să ne putem spăla hainele în sângele Mielului și să auzim chemarea: *„Iată, vine Mirele! Ieșiți în întâmpinarea Lui!”*

Prin harul lui Dumnezeu și prin meritul lui Isus, în care ne încredem, Te rugăm să ne ajuți să ne curățim candelarele și să mergem înainte ca să-L întâmpinăm pe Mire. Taie inimile noastre împrejur cu Cuvântul Tău, scoate afară toată necredința și dăruiește-ne un mare serviciu, pentru că Îți cerem aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Puteți să vă așezați.

Cu siguranță este bine să fim din nou în casa Domnului în seara aceasta. Aseară am avut un serviciu minunat la fratele Groomer. Îmi amintesc că și anul trecut am avut un timp minunat.

De fapt am avut un timp minunat peste tot, pentru că Domnul ne-a binecuvântat din belșug, mai mult decât ne-am fi gândit. El este plin de îndurare și bunătate și este atât de bine că Îl cunoaștem, nu-i așa? (Adunarea spune: „Amin”). Și mă gândesc că a-L cunoaște pe El înseamnă Viață.

Cred că mâine seară vom fi la Central Avenue Assembly. Este o biserică mare unde este fratele Fuller și încă un frate cumsecade, și nădăjduiesc să avem și acolo rugăciune pentru bolnavi, desigur, dacă este de acord fratele Fuller.

Apoi vom fi la biserica apostolică de aici din Phoenix. Nu îmi amintesc cine este păstor acolo. (Cineva spune: „Este un frate nou din biserica mexicană”).

Iar dacă va fi cu voia Domnului, duminică seara vom fi în biserica fratelui Outaw. Eu și familia mea așteptăm cu nerăbdare să mergem acolo ca să ascultăm acele cântări frumoase.

Cred că Billy Paul le știe deja pe dinafară. Noi am cântat foarte mult cântarea: „Voi merge sus, sus, sus.” Când ajunge la birou, indiferent ce oră este, el pune cântarea: „Sus, sus, sus”, așa că banda este deja uzată.

În seara aceasta sunt cam răgușit și m-am tot uitat să văd pe cineva care să vorbească în locul meu. L-am zărit pe fratele Jack Moore. Este minunat, frate Jack! (Fratele Jack Moore spune ceva). Ați auzit?

Cred că i-am văzut și pe fratele Noel Jones și pe fratele Roy Borders. Oh, suntem de peste tot aici! Cred că ar fi bine dacă unul din acești frați ar veni sus și ar vorbi în locul meu cât timp sunt răgușit.

Fratele Jack spune: „Domnul nu este în descoperirea aceea!” I-am văzut pe oameni cum stau acolo și într-un fel mă bucur că stau cu ei. Domnul să ne binecuvânteze.

Așteptăm adunările de săptămâna viitoare care vor avea loc la Penticostal Assemblies. Nici nu mi mai amintesc toate locurile în care vom merge. Oricum discuțiile vor începe la Ramada.

Acum este un banchet pentru oamenii de afaceri în Tucson, Arizona. Noi știm că Phoenix și aceste locuri sunt periferii ale aceluși oraș. Așa este. Acela este locul principal, este locul meu de acasă, și ne bucurăm să vă avem vecini și pe voi, cei din cartierele periferice.

Cred că fratele Rasmunsson a spus la o adunare ținută într-o seară ceva ce i-a răscolit pe toți. Cred că s-a întâmplat la Ramsar, Houston. Da. Și el a zis: „Voi, oamenii din împrejurimile Dallasului sunteți mahalaua Houstonului.” O, vai! Texasul n-a putut înghiți aceasta, la fel ca voi, așa că a fost o mare tăcere în adunare.

Ei bine, El este un Dumnezeu tare. Acum haideți să deschidem Scriptura și să aducem o mică mărturie. Nu ar fi aceasta o schimbare? Eu am bătut atât de mult aici încât mă rușinez să mă mai uit la voi, așa că am să vă dau puțină odihnă și am să vă aduc câteva mărturii din bunătatea Domnului nostru.

Haideți să deschidem la **Ioan 16.12**. Mie îmi place să citesc Cuvântul pentru că El este Cel care ne ajută să cunoaștem Adevărul. Voi începe citirea de la versetul 12 și aș vrea să ascultați cu atenție pentru că vreau să aduc o mărturie. Aseară v-am ținut foarte mult, așa că acum vom încerca să încheiem mai devreme. Și desigur, mâine seară vom sta o jumătate de oră extra. Aceasta înseamnă cam ora unu, nu-i așa? (Fratele Branham și adunarea râd).

Deci vom citi din **Ioan 16.12-15**:

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta.

Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare.

El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.

Tot ce are Tatăl este al Meu; de aceea am zis că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.”

Aseară am putut gusta puțin din aceasta fiindcă suntem oameni ai Evangheliei depline și credem în toate intervențiile Duhului Sfânt. Adevărul este că singurul mod de a fi pe deplin în Evanghelie este să credem întreaga Evanghelie, tot ceea ce a scris Domnul, pentru că singuri suntem nimic.

Este așa cum am vorbit ieri cu fratele Carl, în timp ce priveam un pom: „Nu este minunat palmierul acela? Și când te gândești că nu este decât cenușă vulcanică! Asta-i tot.” Și am continuat: „Cu cât se deosebește de eucalipt, care este tot cenușă vulcanică cu viață în ea? Și atunci ce suntem noi? Cenușă vulcanică de pe pământ, țărâna pământului cu viață în ea.”

Dar fiecare viață a fost sădită de Dătătorul vieții și El știe cum și ce să facă. Tot ce a pus pe acest pământ, este spre slava Lui: Stelele sunt spre slava Lui; vânturile sunt spre slava Lui; florile sunt spre slava Lui, iar noi suntem încununarea slavei Lui.

Toate îl ascultă întocmai, în afară de om, el fiind singurul care a căzut. Toate au rămas în starea lor originală, dar omul a căzut. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu are tot timpul o luptă cu el ca să-l determine să facă ceea ce este corect și să se supună.

Una din marile probleme ale lui Dumnezeu de-a lungul anilor și a epocilor Bisericii a fost și este să găsească pe cineva care să stea în totul sub controlul Lui. El are nevoie de un singur om, pentru că întotdeauna a folosit doar un om într-un timp. Noi am studiat aceasta serile trecute: un om, nu un grup. El vrea doar unul. Aceasta-i tot ce-i trebuie fiindcă doi oameni pot avea păreri diferite. El folosește un singur om, reprezentându-Se pe Sine prin acea singură persoană. Niciodată nu a procedat altfel.

Astăzi El are o singură Persoană și aceea este Duhul Sfânt. El este Persoana trimisă de Dumnezeu: Duhul lui Isus Hristos pe pământ, Duhul lui Dumnezeu care Se manifestă și îl mărturisește pe Hristos prin Biserica Sa. Vedeți, El vrea să continue Viața lui Hristos prin

Biserică.

Dacă stăm să ne gândim, acesta este un lucru atât de minunat și în același timp atât de simplu! Noi ne forțăm, tremurăm, ne temem, avem îndoieli și ne gândim: „Oare ar trebui să forțez?” Nu este aceasta, este vorba de predare: să realizezi că ești nimic și să-L lași pe El să preia complet controlul, să preia gândirea ta.

Prin aceasta nu vreau să spun că cu Hristos trebuie să umbli fără să gândești, cu mintea goală. Nu aceasta este, ci să vii la El cu căință și umilință și să spui: „Doamne Isuse, iată-mă! În Cuvântul Tău scrie că ai încă multe lucruri de spus ucenicilor Tăi, dar nu le pot purta acum.” Vedeți, poate aceasta este și situația noastră astăzi: că nu le putem înțelege.

Dumnezeu poate ridica ceva mai deosebit, iar noi ne exprimăm imediat. În loc să cercetăm Scriptura să vedem dacă este corect sau nu, ne grăbim să aruncăm acel lucru și să spunem: „O, nu-i nimic de el!” Dar ar trebui să cercetăm aceste lucruri ca să vedem dacă sunt corecte sau nu. Și nu uitați că dacă nu sunt corecte, în final vor pieri, pentru că Isus a spus: *„Orice răsad pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc, va fi smuls din rădăcină, va pieri!”* (Matei 15.13).

Cred că Gamaliel a spus odată: *„...dacă este de la Dumnezeu, n-o veți putea nimici. Să nu vă pomeniți că luptați împotriva lui Dumnezeu.”* (Fapte 5.39).

Și El a spus aici: *„Când va veni Duhul Sfânt...”* (Ioan 16.13). Odată am vorbit cu cineva și el mi-a spus: „Duhul Sfânt este de fapt gândirea ta.” Aceasta ar face din Duhul Sfânt un gând, dar Biblia spune: *„Când va veni El...”* (El este pronume personal), deci: *„Când va veni El...”*, Duhul Sfânt, Dumnezeu, *„... va descoperi toate lucrurile pe care vi le-am spus Eu.”* Vedeți? Înseamnă că nu există nici o altă cale de a cunoaște Adevărul. Tu nu îl poți primi prin cultură sau printr-o experiență de seminar, ci numai prin Duhul Sfânt, pentru că El a fost trimis ca să-L descopere.

Și Domnul a mai spus că *„El vă va arăta lucrurile care vor veni.”*

În Evrei capitolul 1 scrie că *„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu,*

la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul Său, Isus Hristos.” (v. 1-2). Vedeți, Duhul Sfânt preia posesia Bisericii ca să lucreze Hristos în ea. Atunci tu devii așa cum a fost El. El a devenit așa cum ai fost tu, ca tu să poți deveni cum a fost El. Înțelegeți? El a devenit tu, ca tu să devii El.

Aceasta este peste puterea noastră de înțelegere. Să nu încercați să explicați pentru că nu se poate. Doar acceptați. El a vorbit și asta-i tot. Spuneți doar că este adevărat și credeți.

Încă de când eram doar un tânăr creștin am spus că „mă bucur că am fost apucat de Dumnezeu înainte ca să mă apuce biserica.” Este greu de spus cum aș fi fost, dar Îi sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru călăuzirea și controlul direct prin care mi-a marcat Duhul Sfânt viața, încă înainte de a mă preda Domnului. Spun aceasta pentru că încă de copil am știut că era Ceva acolo. El îmi vorbea, iar eu Îi răspundem, și încă de atunci am observat că lucrurile pe care mi le spunea, se întâmplau exact cum îmi erau spuse, așa că am știut că trebuie să fie Adevărul.

Acum sunt un om bătrân, dar vreau să-mi spună oricine din lume ceva ce mi-a spus El cu „Așa vorbește Domnul”, în Numele Domnului, și nu s-a împlinit întocmai dovedind că este Adevărul.

De ce spun acest lucru? Noi toți am fost puși în cenușa vulcanică, dar este vorba de făgăduința Cuvântului lui Dumnezeu. De aceea nu pot să mă încred în mine; de aceea tu nu poți să te încrezi în tine, dar ne putem încrede împreună în Cel care a preluat controlul asupra noastră, în Duhul Sfânt care ne controlează. Noi trebuie să ne încredem în El, iar când ne încredem în El, se văd rezultatele.

Ar fi imposibil să vă povestesc și numai o părticică din lucrurile pe care le-a făcut Duhul Sfânt în viața mea. Vă spun aceasta cu Biblia Lui deschisă, și Ea este Cuvântul Lui.

Vedeți, această Sămânță vine în cenușa vulcanică, în această țărână, într-o ființă spirituală. Dumnezeu intră ca Duh și lucrează prin această țărână, ceea ce înseamnă că nu omul este Cel ce face acest lucru, ci Dumnezeu.

Dacă m-aș apuca să aștern pe hârtie lucrurile pe care le-am văzut făcute de El, aș scrie câteva volume de cărți. Și pot mărturisi înaintea lui Dumnezeu, a Bisericii Lui și în prezența grupului de aici, că în cincizeci și trei de ani nu L-am văzut dând greș niciodată. Totul a fost de fiecare dată la semn.

Excepție face ziua de ieri, când am venit în vest. Voi ați ascultat banda și cred că înțelegeți. Nu știu ce este, dar aștept. Nu știu de ce sunt aici, dar aștept. Poate fi plecarea mea acasă, fiindcă așa ar părea. Dacă este așa, atunci se va ridica altcineva după mine și va duce Mesajul mai departe. El va fi o persoană ciudată, dar se va ridica după aceea și va duce Mesajul mai departe. Voi să ascultați. Câtă vreme este Scriptura, stați cu ea.

Dacă nu este aceasta, atunci vine o altă etapă, fiindcă cred că trăim în zilele din urmă. Eu Îi sunt recunoscător pentru că am trăit în timpul acesta și nu aș schimba această zi cu nici o altă zi de pe pământ, pentru că nu este nici o altă zi mai glorioasă decât aceasta.

Oare ce ar spune Moise, Ilie, Pavel, Sila, acei mari eroi ai credinței din trecut, dacă s-ar ridica, ar

lua o carte de istorie și ar vedea că tot ceea ce au prorocit s-a împlinit întocmai; dacă ar vedea unde suntem noi astăzi? Păi, într-o oră ar fi la închisoare! Cu siguranță. Ar fi ca niște sălbatici care umblă pe străzi în sus și-n jos vestind Evanghelia: „Timpul este aproape!” Și noi vedem în seara aceasta că suntem foarte aproape de slava lui Dumnezeu.

Mai întâi de toate aș vrea să-l întreb pe Billy Paul dacă a împărțit numere de rugăciune pentru seara aceasta. Eu nu știu pentru că acum câteva minute am sosit de la Tucson. (Cineva spune: „Da”). Deci a împărțit. Va fi greu să-i aducem aici, dar vom încerca.

Nu vă voi ține mult, doar cât să aduc câteva mărturii pe baza acestui text din Scriptură, pentru că Hristos Își ține toate promisiunile date. Trebuie s-o facă! Înțelegeți? Eu nu pot s-o fac pentru că sunt muritor și supus greșelii, dar El este nemuritor și neschimbător, de aceea trebuie să-Și țină Cuvântul. Vedeți, eu nu pot să-l țin pe al meu și nici voi pe al vostru, dar El și-L ține. O, nu trezește aceasta ceva în voi știind că El este absolut legat de Cuvântul Său? (Adunarea spune: „Amin”).

Săptămâna aceasta am trecut prin Biblie și am văzut viața acelor proroci și patriarhi, și cum de fiecare dată când biserica s-a îndepărtat de la Cuvânt, Dumnezeu a trimis imediat pe cineva să-i scuture și să-i întoarcă înapoi la Cuvânt, să alinieze biserica cu Cuvântul. Întotdeauna a fost așa pentru că aceasta este procedura lui Dumnezeu și El i-a ales pe oameni să facă aceasta.

Dacă El ar fi ales stelele să predice Evanghelia, acest lucru ar fi fost gata cu mult timp în urmă, pentru că ele nu ar fi ieșit niciodată din voia lui Dumnezeu. Dacă ar fi ales soarele sau vânturile să predice, ele nu ar fi ieșit niciodată din voia Lui. Vedeți?

Dar noi avem libertatea de a alege și putem să ne purtăm cum vrem. Acesta este motivul pentru care suntem o durere pentru El. Noi încercăm tot timpul să injectăm căile noastre pe calea Lui, dar prin aceasta ne îndepărtăm de calea Lui. Vedeți?

Și așa cum am spus întotdeauna, omul Îl laudă pe Dumnezeu pentru ce a făcut și spune ce va face, dar ignoră ceea ce face în prezent. Înțelegeți?

Oamenii spun: „O, slavă lui Dumnezeu pentru că El a despărțit Marea Roșie!” „Da, Isus vine din nou. Aleluia! Așa este.” Dar vorbesc ei despre ce face El astăzi? „O, aceasta a fost pentru un alt timp!” Înțelegeți? Întotdeauna vorbesc despre ce a făcut și va face, dar ignoră ce face în prezent.

Exact starea aceasta a găsit-o Isus Hristos când a venit pe pământ. Dumnezeu a promis ce va face, dar iată-L acolo în fața lor și ei nu L-au cunoscut. „El era în lume, și lumea a fost făcută prin

El, dar lumea nu L-a cunoscut.” (Ioan 1.10). Așa este. „Dar tuturor celor ce L-au primit... le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” (v. 12). Aceasta este partea glorioasă.

Cu câțva timp în urmă am avut o vedenie despre care nu cred că am vorbit decât în fața unui grup restrâns. Tocmai am pierdut una din cele mai importante persoane din viața mea, pe mama. Eu o iubesc. Îmi amintesc cum se îndepărta de masă pentru că eram atât de săraci încât nu aveam ce să mâncăm. Tata aducea puțină pâine, iar ea turna puțină cafea peste ea și punea zahăr, după care se purta ca și cum nu i-ar fi fost foame, ca să avem ce să mâncăm noi. Nu voi uita niciodată aceasta.

De câte ori m-a luat în brațe și câte lucruri a făcut pentru mine! Dar vedeți, Dumnezeu este plin de îndurare și știe ce și cum să facă, iar eu Îl iubesc pentru aceasta.

Întotdeauna înainte ca să moară cineva dintre ai mei, am văzut aceasta într-o vedenie. Când aveam doar optsprezece sau nouăsprezece ani, l-am văzut pe fratele meu. Nici nu eram creștin, dar l-am văzut pe fratele meu plecând.

L-am văzut pe tata când a plecat și pe Howard. Vă amintiți că v-am spus despre Howard cu doi ani înainte de a se întâmpla și i-am spus și lui: „Howard, ți-am văzut locul însemnat. Tu urmezi.” Și s-a întâmplat exact așa.

Sper să nu sune ca o batjocură, dar vreau să vă arăt că lui Dumnezeu Îi pasă; El este interesat întotdeauna la fel de mult de lucrurile mici și de lucrurile mari. Spun aceasta spre folosul acestor predicatori cumsecade.

Fiecare ar vrea să fie un Billy Graham sau un Oral Roberts, dar noi toți suntem slujitorii lui Dumnezeu în câmpul în care ne-a pus. Și indiferent cât de mic sau cât de mare ești, în fața lui Dumnezeu ai aceeași valoare, ești la fel, doar să lucrezi corect în locul în care te-a așezat. Întotdeauna este ceva deosebit să-L urmezi pe Domnul.

Eu prefer să am o biserică cu cincizeci de oameni care să fie în voia lui Dumnezeu, decât să am una de cinci mii de oameni în afara voii lui Dumnezeu. Cu siguranță. Cu un om care este în voia Lui, Dumnezeu poate face într-o oră mai mult decât poate face în cincizeci de ani cu unul care nu este în voia Lui. Înțelegeți? El este nesigur și se poticnește ca și cum ar trage cu pușca în întuneric. Dar când un om este cu adevărat în voia lui Dumnezeu și își cunoaște chemarea, stă acolo neclintit.

Acum să vorbim despre vedenii și cum lucrează Dumnezeu cu ele.

„Când va veni Duhul Sfânt, El vă va descoperi aceste lucruri despre care v-am vorbit Eu.” Tu nu

trebuie să încerci să-ți dai seama în alt fel pentru că El este Autorul. Cu siguranță. Și El știe despre ce a vorbit. Biblia spune că El a scris Cuvântul: „...oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt.” (2Petru 1.21). Și dacă Duhul Sfânt este Autorul Cuvântului, știe și cum să-L tălmăcească. Și știți cum Îl tălmăcește? Fiți atenți să nu scăpați aceasta dacă veniți la serviciul de vindecare. Cum Îl tâlcuiește? Adevărindu-L, împlinindu-L.

Aceasta a spus Isus: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți Viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” (Ioan 5.39). „Cine Mă poate învinui de păcat?” Păcatul este necredința. „Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți.

Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea, fiindcă Cuvântul a vorbit despre ele.” (Ioan 10.37-38). Aceasta este ceva cât se poate de simplu.

Biblia spune că „darurile și chemarea sunt fără pocăință.” (Romani 11.29).

Cred că sunt zece ani de când, într-o dimineață, eram acasă și stăteam în fotoliu. Este foarte ciudat cum Dumnezeu include un animal. Așa a spus și un frate când i-am povestit vedenia în care am fost luat la cer. Cred că am mai vorbit despre aceasta.

El mi-a scris o scrisoare pe care a publicat-o în revista „Glasul oamenilor de afaceri,” și în ea spunea: „Vedenia este corectă până în punctul în care ai povestit de calul tău care a venit și și-a pus capul pe umărul tău, fiindcă din câte știu eu, în cer nu sunt animale. Raiul a fost făcut pentru oameni, nu pentru animale.”

De obicei când cineva îți explică un lucru, încearcă să se lege de ceva, dar pe Dumnezeu nu-L poți explica. Pe El trebuie doar să-L crezi. Astfel, ca să-l liniștesc, i-am răspuns: „Frate, eu nu am spus niciodată că am fost în Rai. În vedenie am cerut să-L văd pe Isus, dar mi s-a spus că El este încă dincolo. Eu eram într-un loc ca un paradis, iar dacă te ajută cu ceva, în cartea Apocalipsei scrie că Isus vine din Cerul cerurilor călare pe un cal alb și că toată oștirea cerească Îl urmează călare pe cai albi. Deci trebuie să fie câțiva cai prin cerul cerurilor.”

Dumnezeu acordă importanță oricărui lucru; El acordă importanță lucrurilor mari sau mărunte pe care le faci, și este interesat de felul cum ai grijă de turma ta micuță, sau de cei care au grijă de o turmă mai mare. El este interesat.

Cu câțva timp în urmă am fost la pescuit cu un frate cunoscut. Eram în vacanță și mă odihneam. Pescuiam cu melci și am prins o grămadă frumoasă de pești. După masa târziu, m-am dus să pescuiesc niște peștișori micuți pe care să-i folosim ca momeală pentru peștii mari. Aruncam firul, îi prindeam și-i puneam în găleată.

Și în timp ce stăteam în barcă, m-a lovit Ceva și mi-a spus: „Va fi înviat și adus la viață un animal micuț.” Un animal micuț?

Câți dintre voi își amintesc Cuvântul vorbit cu privire la un băiețel lovit de mașină, care va fi adus la viață din moarte? Fratele Jack Moore este aici și el a fost de față când s-a întâmplat aceasta, acolo în Finlanda. Mulți își amintesc când am spus vedenia și le-am cerut să și-o noteze în carte.

Eram acolo cu fratele Wood... Unul din băieții lui a fost vindecat de poliomelită. Când a auzit ce am spus, el s-a întors spre celălalt frate și i-a zis:

„Să fii atent că se va întâmpla ceva.”

Eu am continuat să pescuiesc. Am pus momeala în cârlig, dar în noaptea aceea nu am mai prins nimic.

Dimineața, el m-a întrebat:

„Nu ai spus că va fi un fel de întoarcere la viață?”

„Da, așa am spus.”

Atunci m-am gândit că în ziua când am plecat la pescuit, fetița mea mai mică avea o pisică. Mie mi-e frică de pisici. Dacă vă plac și vreți să aveți o pisică, este în ordine, dar eu nu le vreau pe lângă casă deoarece am impresia că pisicile știu că mă tem de ele. Și tatăl meu se temea de pisici, iar copiii mei au știut întotdeauna că nu au voie cu pisici pe lângă casă.

Dar chiar înainte să plec, fetița mea mai mică a venit la mine cu o față tristă și mi-a zis: „Tati...”

„Ce-i, scumpa mea?”

„Să știi că s-a întâmplat un lucru groaznic.”

„Ce anume?”

„O, dacă ai ști!”

„Ei bine, spune-mi.”

„Să știi că cineva a aruncat din mașină o pisică și este atât de bolnavă încât abia mai poate umbla. Tati, te superi dacă o să am grijă de ea și îi dau ceva de mâncare?”

„Sigur că poți, numai să ai grijă să nu te zgârie când îi dai să mănânce. Ia să văd și eu pisica aceea!”

Când am ajuns la cutia cu pisica, desigur că acolo erau deja o grămadă de pisoii. Micuțul Iosif se uita la ei cât erau de drăguți cum se urcau unul pe altul, apoi a luat unul în mână, l-a strâns puțin mai tare și apoi i-a dat drumul pe ciment. Bietul pisoi a început să se zvârcolească, iar eu m-am gândit: „Bietul de el!”

Astfel, m-am gândit că poate este vorba de pisoiul acela de acasă. Cred că vă amintiți de cazul aceluia oposum. Deci m-am gândit: „Poate este vorba de pisoiul acela.”

Am continuat să pescuim peștișorii aceia pentru momeală. Pe cei mai marișori îi rețineam, iar celor mai mici le dădeam drumul.

Lyle, fratele lui Banks, pescuia cu o undiță cu un cârlig mare de care agățase o mulțime de viermi și a prins un peștișor care a înghițit cârligul cu totul. Când l-a tras afară a zis: „Ia uitați-vă aici!” Peștele era cam atât de mare și nu putea scoate cârligul decât dacă tăia firul. Dar pentru că nu voia să renunțe la cârlig, a tras tare de fir și cârligul a ieșit cu toate măruntaiele peștișorului, pe care le-a aruncat apoi în apă zicând: „Aceasta a fost ultima ta masă, micuțule!”

Eu i-am zis: „Lyle, ia un cârlig mai mic, iar când peștele mușcă, prinde-l înainte să apuce să-l înghită, fiindcă acesta este secretul prinderii lui.”

„Cred că am tras greșit,” a răspuns el și și-a văzut de treabă. A mai încercat de câteva ori dar a scăpat trei sau patru peștișori, așa că a zis: „Am să-l las să-l înghită iar.”

În timpul acesta, peștișorul mort plutea cam de treizeci de minute pe apă.

După o vreme au început să se ridice valuri, așa că am zis: „Cred că va trebui să plecăm fiindcă avem deja o găleată plină.”

M-am ridicat și am început să trag înapoi firul de undiță, dar în timp ce făceam aceasta, deodată a venit peste mine Ceva ca un vânt. Mi-am aruncat bățul din mână, m-am ridicat în picioare și am privit în jur. Atunci am auzit un Glas care zicea: „Vezi peștișorul acela?” Era peștișorul care zăcea pe suprafața apei.

M-am întors spre cei doi frați și le-am zis: „Vedeți peștișorul acela?” după care am repetat ce a spus El. Peștișorul era mort de o jumătate de oră și plutea pe apă.

Și El a spus: „Vorbește-i și dă-i viața înapoi!”

Atunci am spus: „Peștișorul, îți dau viața înapoi în Numele Domnului Isus!”

Cei doi bărbați stăteau și priveau cum peștișorul s-a întors pe spate și a început să înoate prin apă. Erau gata să leșine. Lyle și-a frecat fața cu apă și a spus: „Visez, dar mă voi trezi imediat.”

„Nu visezi deloc,” i-am răspuns eu.

Înainte de aceasta avusesem pe lista de rugăciune treizeci sau patruzeci de copii cu spasme. Vedeți, cum Dumnezeu a venit de la acei copii cu spasme și a înviat acel peștișor, arătând că El este interesat de toate.

Cum și-a folosit puterea să blesteme un smochin, când în țară erau mii de leproși? El a trecut pe lângă acei leproși și s-a oprit să blesteme acel smochin: „*În veac să nu mai mănânce nimeni rod din tine!*” (Marcu 11.14). Și smochinul s-a uscat. Vedeți, El și-a folosit puterea ca să arate că este interesat și de copaci. El este interesat de pești; El este interesat de tine și este interesat de mine. El este interesat să-și vadă Cuvântul manifestat, iar pentru aceasta Se bazează pe noi, fiindcă noi suntem reprezentanții Lui. Nu noi facem aceasta, ci El. Noi să ne predăm și să umblăm cu El.

Într-o dimineață am văzut o vedenie. Am văzut un animal mare care stătea pe marginea unui deal. Avea niște coarne uriașe. În vedenie eram la vânătoare și era zece sau unsprezece dimineața. Eu m-am furișat și l-am împușcat, iar pe drumul de întoarcere am văzut că s-a ridicat asupra mea un urs grizzly mare, dar l-am împușcat și pe el. Apoi am văzut că am luat coarnele acelea și le-am măsurat cu o ruletă, și aveau 42 de inch (106cm). Nu am mai văzut niciodată un animal cu coarne atât de mari și ascuțite. Arăta ca o căprioară, dar era cât două sau trei căprioare. Nu am mai văzut niciodată așa ceva.

Când am avut vedenia, m-am gândit: „Am s-o notez undeva pentru că se va împlini cândva.”

Și într-o zi m-a sunat fratele Miner Arganbright și mi-a zis:

„Ești ocupat, frate Branham?”

„Nu foarte tare pentru că am două săptămâni de vacanță,” am răspuns eu.

„Nu vii cu mine în Alaska, Canada, fiindcă vrem să convocăm consiliul oamenilor de afaceri de la Anchorage și din Fairbanks.”

„Sună bine ce-mi spui. Trebuie doar să-mi fac puțin timp.”

„Ei bine, dacă ai timp o să facem și o partidă bună de vânătoare de urși grizzly.”

Când am auzit aceasta, mi-am zis: „O, sună bine! Aici este vedenia! Aceasta este.” Apoi i-am zis: „Vânătoarea de urși grizzly sună bine, dar nu merg numai pentru aceasta. Totuși, dacă suntem acolo sus și vrea vreun ghid să mă ia și pe mine gratis, m-aș bucura să merg.”

„Sigur că te ia! Avem deja totul pregătit.”

„Dă-mi timp să mă rog pentru aceasta.”

Astfel, în ziua aceea m-am dus în pădure, dar de câte ori m-am rugat, m-am îndepărtat tot mai tare de lucrul acela. Mă gândeam că este ceva ciudat, dar după două zile, l-am sunat pe fratele și i-am spus: „Răspunsul este nu!”

„Dar tocmai aranjăm lucrurile, frate Branham!”

„Nu face aceasta pentru că Duhul Sfânt nu este de acord!” Apoi i-am spus vedenia și am adăugat: „Nu știu ce să zic, frate Arganbright. El nu mă lasă să merg acolo, deși după cum s-ar părea acela ar fi locul unde am văzut acele animale.”

„Ei bine, noi toți suntem gata de plecare,” a spus el.

„Eu nu pot merge pentru că Duhul Sfânt îmi spune să nu fac aceasta.”

Este mai bine să ascuți de El, indiferent cât de bun pare un lucru. Dacă va fi cu voia Domnului, voi predica despre aceasta mâine seară. Nu uitați! Dacă Dumnezeu nu este în acel lucru, depărtați-vă de el! Stați departe de el! Chiar dacă pare prosper sau luminos, stați departe de el! Vom vorbi despre aceasta mâine seară.

Când m-am dus acasă, Billy mi-a zis: „Tată, ți-l mai amintești pe acel vânător Southwick cu care am fost la vânătoare primăvara trecută?”

„O, acolo jos în valea Yukon? Sigur că-mi amintesc!”

„Uite, ai o scrisoare de la el.”

Este vorba de fratele Byskal, șeful asociației păstorilor din regiunea nord-vest, un băiat cumsecade, care s-ar putea să fie în adunare. Este un băiat bun și are o familie frumoasă. Este misionar printre indienii Cree, iar vara trecută am fost la vânătoare cu el.

Deci Eddie Byskal voia să mă ducă la Bud, care era unul din convertiții lui la Hristos. Soția lui era o penticostală devotată, iar Bud era fermier și de curând primise înapoi terenul de pe care fuseseră alungați indienii și duși în rezervație, așa că avea un teren de vânătoare mare. Cred că

avea cam trei sute de mile pătrate (777Km²) sau mai mult, alocate de guvernul canadian.

În primăvara aceea, după ce ne-am dus la vânătoare de urși, după adunare, el nu auzise nimic despre adunările mele, dar Eddie îi vorbea tot timpul despre ele și despre ce se întâmpla acolo.

Dar Bud spunea: „Vrei să spui că Dumnezeu S-a arătat astăzi și că a spus mai dinainte lucruri care se vor întâmpla?”

„Exact așa,” i-a răspuns Eddie.

Și continuând discuția, el mi-a spus: „Știi, am un frate care are epilepsie, dar cred că dacă aş putea să-l aduc la una din adunările tale, ar putea fi vindecăt de boala aceasta pe care o are de când îl știu.”

„Probabil că da,” am răspuns eu.

Voi știți că în perioada aceea a anului acolo nu se face noapte. Soarele apune până la un loc, așa că la unu noaptea poți vedea să citești ziarul. În ultima parte a lunii mai, soarele nu apune deloc. Se lasă jos cam zece minute, după care se ridică din nou, așa că ne-am dus și noi să ne odihnim puțin.

Pe drumul de ieșire din pădure, ne-am întâlnit cu un grup de indieni. În față era bătrânul șef de trib. Ei l-au lăsat să stea acolo fiindcă avea doi copii. Ei îi îngroapă pe cei dragi ai lor în niște bușteni. Este un fel de religie a lor. Îi atârnă așa în copaci și îi lasă pe cei din familie să stea acolo. Bătrânul era un bărbat bine, de vreo nouăzeci de ani și stătea în șa la fel de bine ca și fiii lui.

În ziua următoare am plecat, dar el ne-a zis: „Pe aici nu este cărare. Du-te acolo sus peste munții aceia, în direcția aceasta.” Însemna să facem încă o sută de mile, dar pentru că era deja prea târziu, ne-am întors înapoi.

Bud mâna o herghelie de cai tineri, iar câțiva dintre ei au intrat în vegetația deasă. Eu mergeam în urmă discutând cu fratele Eddie, în timp ce Bud era călare pe calul conducător și încerca să-i scoată pe ceilalți de unde intraseră. Erau douăzeci și unu de cai. Eu am aruncat lasoul peste unul din ei și l-am tras afară, dar când am făcut aceasta, calul pe care călăream eu a intrat în nămolul acela. Am descălecat și am încercat să-l scot de acolo. M-am umplut de noroi, dar în câteva minute eram din nou călare, și în timp ce ne continuam drumul, încercam să mă curăț cumva de noroiul acela.

Peste deal, chiar din fața mea venea un tânăr. M-am uitat la el, mi-am oprit calul și atunci l-am

văzut cum cade într-o criză care ținea câteva minute. Făcea spume la gură, trăgea totul din jur și era foarte nervos. Apoi s-a liniștit și am văzut un cuptor vechi și cămașa lui arzând.

Eddie era destul de departe de mine și încerca să prindă încă un cal. Tânărul cal fugise din grup și a intrat în locul acela, iar acum încerca să-l scoată afară. Am alergat la Eddie, am liniștit calul, apoi i-am zis:

„Eddie, am „așa vorbește Domnul” pentru Bud.”

„Dar ce s-a întâmplat, frate Branham?”

„L-am văzut în vedenie pe fratele lui.”

„Du-te după el,” a spus Eddie.

M-am dus la Bud și i-am zis:

„Bud...”

„Da, frate Branham.”

„Vreau să-ți spun ceva despre fratele tău,” și i l-am descris.

„Dar cine ți-a spus toate acestea?”

„Nimeni. Mi le-a arătat Domnul. Crezi că sunt slujitorul Lui?”

„Sigur că da, frate Branham.”

„Du-te jos și adu-l pe fratele tău aici. El are crize de la vârsta de doi ani. Poate crezi sau nu, dar lucrul acesta este ereditar pentru că și bunicul vostru a avut această boală.”

„Așa este. Este adevărat.”

Și am continuat: „Când băiatul acesta are criză, să-i smulgi cămașa de pe el, s-o arunci în foc și să spui: „Fac aceasta în Numele lui Isus Hristos, după Cuvântul Lui,” și el nu va mai avea aceste crize, cât timp va crede.”

Bud a ridicat mâinile și a început să strige, după care a spus: „Nu am mai văzut niciodată așa ceva, dar mi-ai spus exact cum arată fratele meu și adevărul despre bunicul.”

După ce am plecat de acolo, el a trimis după fratele lui. În dimineața aceea noi ne-am dus să

luăm urma vânatului.

Soția lui Bud era doar un pic de femeie, cât un carton de săpun. Avea cinci copii și era o femeie cumsecade.

Bud s-a dus la cai să-i pregătească, pentru că urma să se facă o cărare ca să ne putem întoarce cu acei vânători.

Își făcuseră tabăra în niște barăci vechi folosite de cei care au construit autostrada. Fratele abia ajunsese acasă, dar nici n-a apucat să se dezbrace de hainele bune că a făcut o criză. Bărbatul devenea foarte nervos când avea crize, iar soția lui Bud se temea de el și fugea din calea lui. Femeia fusese la una din adunările de la Dawson Creek și se gândea la ceea ce spusese, așa că s-a apropiat de bărbatul acela mare, a tras cămașa de pe el, o cămașă albă, s-a dus cu ea la sobă și a aruncat-o în foc spunând: „Fac aceasta în Numele Domnului Isus, după Cuvântul Domnului care ne-a fost spus.” Și de atunci el nu a mai avut nici o criză. Aceasta a fost tot.

Și el mi-a trimis vorbă să merg la o vânătoare fără plată. Întotdeauna caut ceva fără bani, știți voi, așa că m-am gândit: „Am să mă duc. Dar mai întâi să văd dacă mă lasă Domnul.”

M-am rugat și am văzut că totul se îndrepta în direcția aceea.

L-am luat cu mine și pe fratele Fred Sothmann. Poate este undeva în adunare. Unde ești, frate Fred? Da, este acolo. Bine. El este unul din administratorii bisericii și știe că acest lucru mi s-a spus cu trei luni înainte de a se întâmpla. Este adevărat, frate Fred? Câți din cei prezenți își amintesc că lucrul acesta mi-a fost spus dinainte? Ridicați mâna. Ia uitați-vă! Astfel, i-am spus bisericii exact cum se va întâmpla, dar nu știam că acela era timpul.

Apoi ne-am dus pe lângă autostrada din Alaska și fratele Fred s-a oprit la un prieten de-al lui să vâneze elani. Noi ne îndreptam spre țara oilor. Eu am desenat pe pământ o prelată și am spus: „Frate Fred, dacă acesta este timpul, vei ști exact ce va fi.” El își amintește aceasta.

În seara aceea am ajuns în tabără, iar fratele Bud a venit la mine, m-a îmbrățișat, apoi a început să sară în sus și-n jos, vorbind în limbi și strigând. El îl lauda pe Dumnezeu și mi-a zis: „Știi, fratele meu nu a mai avut nici o criză de atunci, frate Branham. Este perfect sănătos și bine.”

„Așa va fi cât timp va crede. Spune-i să-și predea viața lui Hristos și să-L slujească în toate zilele vieții lui. Spune-i: „Du-te și nu mai păcătui, ca nu cumva să ți se întâmple ceva mai rău.”, după care am adăugat: „Am avut o altă vedenie.” I-am spus vedenia, apoi am zis: „Cu mine erau niște bărbați mai mici de statură, iar unul dintre ei avea o cămașă groasă de lână verde cu carouri.”

„Păi, eu nu am nici o cămașă verde cu carouri,” iar fiul lui care avea optsprezece ani, a spus că nici el nu are o astfel de cămașă.

„Ce fel de animal era?” m-a întrebat el.

„Arăta ca un cerb.”

„Dar aici nu sunt cerbi. Este prea sus. Poate a fost un caribu.”

„Păi, caribu are coarnele plate, dar acesta le avea ascuțite.”

„Ei bine, frate Branham, noi vom străbate ținutul oilor, nu al căprioarelor sau ceva de felul acesta.”

Atunci am spus: „Poate se va întâmpla într-o altă călătorie. Părea să fie undeva în Alaska, fiindcă era un grizzly uriaș.”

„Ce fel de grizzly era?”

„Unul argintiu.” Acela este cel mai renumit dintre ei.”

Și el a spus: „Sunt călăuză și am străbătut toată viața pădurile acestea, dar nu am văzut niciodată un grizzly argintiu. Grizzly obișnuiți am văzut, dar unul argintiu nu am văzut niciodată.”

„Ei bine, dacă este vreunul pe undeva, va fi al meu pentru că vă spun adevărul.”

Astfel, ne-am pornit și am pus tabăra la marginea pădurii.

Dumnezeu să mă ajute, deoarece dacă totul rămâne așa, în Mileniu aș vrea să trăiesc acolo. Mie îmi place să stau în natură. O, dacă cineva nu-L vede pe Dumnezeu în natură, este orb, surd și mut. Să-L vezi reflectat în munții aceia uriași. Oh! Adâncul cheamă adâncul, acolo unde am un timp minunat.

Deci ne-am dus sus în munți. Ca să ajungi acolo, trebuie să mergi drept în sus. Am văzut o turmă de vreo treizeci sau patruzeci de capete, dar nu era niciunul atât de mare ca cel din vedenie.

În ziua următoare am luat-o iar de-a curmezișul, iar Eddie a căzut în apă cu papuci cu tot, când a încercat să sară dincolo. În timp ce urcam pe munte, Bud mi-a zis:

„Billy, dă-mi te rog, binoclul tău.”

Am mai mers o bucată de drum, timp în care am vorbit despre Domnul, am strigat, am alergat și

am petrecut un timp minunat. Este atât de bine să mergi la vânătoare cu frații!

Bud a pus binoclul la ochi și a spus: „Acolo este berbecul tău, frate Branham. Sunt vreo opt capete la vreo șase mile de aici, pe vârful celălalt. Uită-te și tu. Îl vezi?”

Am luat binoclul, m-am uitat și am spus: „Așa zic și eu.”

„Atunci să ne întoarcem în tabără, iar mâine dimineață la ora trei, pornim pe versantul acela. Ar trebui să ajungem acolo pe la ora nouă sau zece și berbecii aceia vor fi puși jos.”

„Ce altceva mai putem vâna pe aici?” am întrebat eu.

„Păi, caribu. Dar este greu de spus cum arată, fiindcă sunt la o distanță de șase mile (9.6Km). ”

Apoi nu este nici măcar o cărare sau o urmă. Dacă mergi pe West Coast și înaintezi cam opt sute de mile spre Vancouver, acolo nu este urmă de civilizație. Următoarea urmă de civilizație este la Anchorage, cam la șapte sau opt sute de mile. Dacă o iei în partea aceasta ajungi într-un orășel mic, Yellow Knife, de unde iei o dată pe an barca de la eschimoși. De acolo ajungi în Rusia.

Deci ești pe cont propriu. Acolo, Dumnezeu poate să Se odihnească de toate problemele și încercările la care L-am supus, așa că îmi place să merg acolo sus și să vorbesc cu El când Se odihnește, așa ca în noaptea aceea pe corabie.

Deci în dimineața următoare am pornit devreme, iar pe la ora opt am ajuns pe vârful muntelui. Pe drumul acela a trecut un caribu destul de măricel. El urca pe munte cu coarnele lui late, iar eu am spus: „Ei bine, aici este primul caribu pe care l-am întâlnit în pădure. Încă nu am fost atât de sus.”

„Da, acela este un caribu,” a spus Bud.

Noi am urcat sus pe înălțime și am privit în jur. Nu mai era nici urmă de berbeci. Bud și băiatul lui, Blaine, priveau în jur.

Deodată am strigat: „Slăvit să fie Dumnezeu!” Când am privit în jos am văzut acele vârfuri înzăpezite și pe ele era un caribu galben, chiar în zăpadă. Imediat urmau brazii pitici, iar puțin mai departe se vedeau niște tufe roșiatice. Urmău niște plopuri tremurători cu frunza galbenă și toate culorile se reflectau în lacul de dedesubt. Oh!

Eu și Bud ne-am îmbrățișat și am jucat puțin acolo, am strigat și L-am lăudat pe Dumnezeu, după care ne-am așezat jos, și am continuat să-L lăudăm. Am avut vreo două ore minunate.

Apoi am întrebat: „Oare Eddie unde este?” Noi îi ziceam „Dude”. „Sper că nu s-a rătăcit.”

„Nu. Acolo undeva este și Blaine și el este indian.”

Privind în jur am văzut un aparat de fotografiat. „Acela este al lui Eddie!” am spus eu, iar când am privit pe deal în jos l-am văzut că ne făcea semn să tăcem, fiindcă urmărea caribul pe care-l văzusem noi. Voia să-l doboare și să-l ducă la prietenii săi indieni, unde era misionar. El a împușcat animalul, iar noi am mers și l-am curățat.

Pe când ne-am întors s-a făcut ora unsprezece. Ne-am găsit caii înșeuși la o jumătate de milă de locul unde stăteam, iar Bud m-a întrebat:

„Frate Branham, îți place să te plimbi?”

„Sigur că da.”

Și el a zis: „Dacă escaladăm muntele acesta... Berbecii pe care i-am văzut, s-au îndreptat spre partea cealaltă a văii. Dacă nu sunt acolo, înseamnă că au luat-o pe aici. L-am lăsat pe Eddie să se întoarcă înapoi, iar noi urma să ducem caribul în tabără. De acolo, urma să urcăm muntele ca să ajungem drept în locul acela. Ar trebui să ajungem acolo cam pe la zece sau unsprezece seara.

„Bine,” am spus eu, „așa vom face.”

Ne-am oprit acolo și am mâncat câte o conservă de sardine, pe care le ascunsesem sub caribu și cu pâine, pe care o aveam în cămașă. Era toată udată de transpirație, dar nu mai conta, fiindcă atunci când ți-e foame este bun orice.

Eu am luat binoclul și am privit puțin în jur, iar la un moment dat am spus:

„Bud, ia uită-te și tu și spune-mi ce este acolo?”

Cam la trei mile de noi era caribul din vedenie. Dar era foarte ciudat pentru că nu avea coarnele turtite, ci ascuțite. „Privește,” am spus eu, „este întocmai cum mi-a fost arătat. Îți amintești? Totul este întocmai cum am văzut: peisajul și animalul, totul. Lipsește doar omul îmbrăcat cu cămașa verde în carouri.” Dar iată că acolo era Eddie îmbrăcat cu o cămașă verde cu carouri.

„Parcă ziceai că nu ai o astfel de cămașă.”

„Cred că mi-a pus-o soția în bagaj. Ieri când am căzut în apă a trebuit să mă schimb, iar când am căutat haine de schimb, am găsit-o acolo. Îmi pare rău că ți-am spus altceva, dar nu am știut

că era acolo.”

„Așa a trebuit să spui, băiete!” am răspuns eu.

Bud mi-a zis: „Poți să stai aici și să tragi de la o distanță de trei mile, nu-i așa, frate Branham?”

„După cum arăta vedenia eram aproape de el.”

„Și cum vei ajunge acolo?”

„Am s-o iau pe după colina aceasta.”

„Acea este o rocă sedimentară, iar dacă aluneci, într-o secundă vei avea o tonă de zăpadă peste tine.”

„Domnul va avea grijă de aceasta. În vedenie arăta că m-am dus roată.”

„Eu bine, atunci am să vin în urma ta.”

Ceilalți băieți au spus: „Noi vom sta aici până când vom vedea că ai prins animalul, apoi vom coborî și vom lua caii. Ne vom întâlni jos, la poalele muntelui, la patru sau cinci mile în jos.”

„În ordine.”

Și am pornit împreună cu Bud. Într-o jumătate de oră am mers împrejurul acelei stânci. Când am ajuns acolo, caribu acela stătea acolo și privea spre noi, dar nu ne-a văzut. Poate era adormit, nu știu. Am trecut peste o tăietură mică și ne-am întors, apoi am ajuns cam la treizeci de yarzi de el (27.5metri). Când am ajuns acolo, el s-a ridicat și astfel l-am prins.

Bud mi-a zis: „Spuneai că are coarnele lungi de patruzeci și doi de inch.” (106,5metri).

„Exact așa.”

„Frate Branham, la un cap așa de mare, cred că au o sută patruzeci și doi de inch.”

„Nu, nu! Au exact patruzeci și doi.”

Atunci el a zis: „Am aici ceva de măsurat.”

„De ce, te îndoiești?”

„A, nu...” Apoi a spus: „Stai puțin! Nu ai spus că înainte de a te întoarce acasă vei prinde un grizzly mare argintiu? Acolo unde sunt băieții, unde este bărbatul cu cămașa verde, ai putea găsi

unul.”

„Da, așa este.”

El a privit spre vale. Astfel de exemplare nu se pot găsi la înălțimea aceea, doar elani.

„Unde poate fi, frate Branham?”

„Domnul ne poate da unul pentru că așa a spus. Nu te îndoiești de aceasta, nu-i așa, Bud?”

„A, nu!”

Și am început să coborâm. O vreme, el a dus pușca, iar eu trofeul (capul de caribu), după care am schimbat și am dus eu arma și el trofeul. Am ajuns pe o parte a dealului unde erau turmele de elani, iar acolo ne-am oprit și am privit în jur.

„Se pare că nu se arată ursul acela bătrân,” a spus Bud.

„De ce ești frământat?” l-am întrebat eu.

„A, nu sunt...”

Am mers mai departe până când am ajuns la o porțiune înghețată, iar acolo ne-am oprit să ne răcorim puțin.

„Frate Branham,” a zis Bud, „gândește-te că mai avem numai o jumătate de milă și ajungem la băieți, iar undeva între noi și ei, tu trebuie să ucizi acel urs argintiu.”

„Așa este. Tu te îndoiești, Bud.”

Atunci el s-a ridicat, m-a prins de mână și mi-a zis: „Frate Branham, fratele meu nu a mai avut nici o criză din ziua aceea, și eu cred că Dumnezeu care ți-a putut spune despre el, nu a mințit nici în legătură cu acest urs.”

„Bud, el va veni.”

„Dar de unde va veni?”

„Nu știu. Bud, am cincizeci și doi de ani și am văzut vedenii de când eram copil. Când am văzut acest caribu în vedenie avea coarnele lungi de patruzeci și doi de inch, după cum ai văzut și tu. Și în aceeași vedenie, am văzut că pe drumul de întoarcere la tovarășii cu care eram, am omorât acel grizzly argintiu.”

„Frate Branham, eu pot vedea la o depărtare de douăzeci de mile. Dumnezeu va trebui să-l scoată din pământ, să-l trimită din cer sau ceva.”

„Nu-ți face griji, el va fi aici!”

Am mai mers cam o sută de yarzi (91,5 metri), iar el era obosit pentru că trofeul acela cântărea cam 150 pounds (68 kilograme). Astfel, la un moment dat a spus:

„Uau! Sunt aproape terminat!”

Și-a luat în mână pălăria mare și neagră și a început să-și facă vânt, după care a zis:

„Frate Branham, ar fi timpul să apară ursul acela bătrân, nu-i așa?”

„Bud, iar te îndoiești,” i-am răspuns eu.

„A, nu, doar că nu înțeleg.”

„Nici eu nu înțeleg, dar nici nu trebuie. Eu trebuie să cred.” Amin. Dumnezeu cel din ceruri știe că aceste lucruri sunt adevărate. Aș putea să stau aici și să spun ceva neadevărat?

Am pornit mai departe și i-am dat pușca, iar eu am luat capul de caribu. Apoi i-am zis: „Bud, tu ai binoclul la tine. Ia vezi ce este acolo, pe partea aceea a dealului?”

Și-a pus binoclul la ochi și deodată a exclamat: „N-am mai văzut așa ceva! Este cel mai mare urs grizzly pe care l-am văzut în viața mea. Uite cum bate lumina aceea galbenă pe el! Este un grizzly argintiu. Cât de departe zici că este?”

„Cam la vreo două mile în sus.” Eram deja istoviți, dar i-am zis: „Ce mai așteptăm? Haide!”

„Ești sigur că vrei să-l prinzi?” m-a întrebat el.

„Sunt sigur.”

„Ce pușcă o să folosim?”

„Să nu ne gândim la aceasta acum.” Eu aveam la mine o pușcă mică pe care mi-a dat-o un frate din adunare.

„Una mică, cheap 270.”

Ne-am apropiat puțin mai mult, și cu cât ne apropiam vedeam cât este de mare acel urs. O, era

un adevărat uriaș! Avea capul cam așa de mare, fălcile atâta și labele așa (Fratele Branham arată). Era atent la niște tufe de afin de pe care mânca afine. O, cât era de mare! Eram cam la opt sute de yarzi de el (731 metri).

Atunci Bud m-a întrebat: „Frate Branham, ai mai împușcat grizzly?”

„Am împușcat mulți urși, dar niciodată un grizzly argintiu.”

„Să știi că grizzly argintiu este cel mai mare luptător dintre toți.”

„Da, sunt conștient de aceasta,” am răspuns eu.

Dacă vreți, puteți să-i scrieți și să-l întrebați, fiindcă a spus că va răspunde oricui vrea să-i scrie despre aceasta.

„Ai putea să-l prinzi acum?”

„Nu, nu! Eram mai aproape, Bud, eram chiar lângă el.”

„Dar ne-am apropiat prea mult! Ar putea să ne atace oricând.”

„Știu, dar va fi bine, Bud.”

„Când tragi în el, ar fi bine să-l nimeriți în spate. Trebuie pus jos pentru că altfel va vrea să lupte, dar așa nu se va mai putea ridica.”

„Nu, în vedenie l-am împușcat în inimă,” am spus eu.

„Sper să nu faci vreo greșeală.”

„Nu fac. Îmi amintesc cum a fost.” Într-o vedenie ești și în subconștient și în conștient, așa cum v-am explicat aseară. Sunteți în două stări, așa că nu poți uita. Înțelegeți?

Astfel, am mai înaintat încă două sute cincizeci de yarzi (228 metri). Era ultima râpă prin care am trecut și i-am zis lui Bud:

„Uită-te la el, nu-i așa că este o frumusețe?”

„Da, cred că da,” a răspuns el.

„Bud, când mă voi ridica, el va veni spre mine. Privește numai!”

„Am să fiu atent.”

Eram jos în râpă și am încărcat pușca cu un cartuș, iar în clipa când m-a ridicat, ursul a venit. L-am ochit și am tras. Dacă vorbim de viteză, băiete, venea spre noi cu toată viteza. Și înainte să apuc să mai încarc arma o dată, ursul a căzut la vreo treizeci sau patruzeci de yarzi de mine (27,5-30,5 metri). Am folosit un glonț „Nosier”, l-am nimerit și l-am doborât.

Bud stătea acolo palid de frică și mi-a zis:

„Frate Branham, chiar n-am vrut să-mi cadă în brațe.”

„Nici eu.”

„Uau!” a spus el.

„Acum că s-a terminat, vreau să-ți spun ceva, băiete. Dacă n-aș fi avut acea vedenie, nu m-aș fi apropiat atât de mult de urs.”

Era atât de mare că nu l-am putut clinti de jos. Cred că avea cam o mie de pounds (453,5kg). Era uriaș. L-am jupuit și am pornit la vale, luând și trofeul. Atunci Bud mi-a zis: „Mi se pare că visez.”

Când am ajuns jos, i-am zis lui Eddie:

„Privește, căci Blaine își va pune mâinile.”

Vă amintiți că în jurul acelor coarne era o mână mai mică. Îți amintești, frate Fred, că ți-am spus aceasta?”

Deci am zis: „Să fii atent, Eddie!”

Bud a zis: „Stați puțin!” Și și-a adus calul.

Am luat ursul cu noi pe acei cai. Voi știți că atunci când caii simt mirosul de urs nu mai pot fi ținuți și încearcă să fugă. Acesta este motivul pentru care m-am dus la ei să-i țin.

Bud s-a dus, a luat ruleta și când a trecut pe lângă mine mi-a aruncat o privire, apoi a zis: „Vino aici, Blaine!”

Eu l-am cotit pe Eddie. Bud a zis: „Pune-l aici!” Și așa să-mi ajute Dumnezeu, erau patruzeci și doi de inch. Amin.

Coarnele acelea scad vreo doi centimetri când se uscă. Acel grizzly, blana lui se află acum în camera mea de vânat, iar coarnele de caribu atârnă pe perete. Au fost aranjate de cel care se

ocupă de împăieri, iar pe ele este o bandă de măsurat: exact patruzeci și doi de inch.

De ce i-ar vorbi Dumnezeu unui om în felul acesta privitor la o vânătoare?

Când m-am întors de la vânătoare, mama era bolnavă. M-am dus s-o văd, iar ea mă încuraja și mă pregătea pentru ceva.

Eu i-am zis: „Mamă, Domnul te-a vindecat întotdeauna,” dar ea mi-a răspuns:

„Billy, eu mă duc Acasă să-L văd pe Tata.”

„O, nu vorbi așa, mamă!”

„Da, da, mă duc.”

A fost internată în spital, iar doctorii nici nu au știut ce are. M-am dus acolo să mă rog pentru ea, dar ea mi-a zis: „Fiule, eu mă duc.” Voi știți că mama era o luptătoare și o femeie puternică.

După două zile m-am dus la ea. Stătea, privea în sus și mi-a zis: „Billy, te văd.”

„Sigur că mă vezi, mamă.”

Privea în continuare spre cer și a zis: „Te văd chiar aici, Billy. Ești atât de bătrân! Ai părul și barba albă. Ții brațul în jurul crucii și te întinzi după mine.” Atunci m-am gândit că aceasta a fost tot.

Voi, frații de aici, știți că acesta este adevărul.

A urmat duminica. Eu predicam, iar cineva mi-a trimis vorbă că mama... Când am auzit, am spus: „Nu cred că mama pleacă. Dumnezeu îmi arată întotdeauna oamenii care pleacă, dar despre mama nu mi-a arătat nimic.” Și în timp ce predicam, cineva mi-a spus: „Du-te și vorbește cu mama ta la telefon, fiindcă este pe moarte.”

Atunci am spus: „Moarte, stai pe loc, fiindcă Cuvântul Domnului este mai important decât tine!”

Bărbatul acesta de lângă mine, fratele Borders, poate să vă spună. După serviciu m-am dus la mama, iar fratele Borders mi-a zis:

„Frate Branham, tu nu ești mai mare de șase picioare (183cm), dar astăzi am văzut la amvon un om de zece picioare (304cm).”

„Frate Borders, Dumnezeu va purta de grijă de toate lucrurile pentru mama.”

După câteva zile am fost chemat din nou la ea, pentru că de data aceasta pleca. Copiii erau adunați în jurul patului ei, iar eu i-am zis:

„Mamă, chiar te duci?”

„Da.” Încă mai putea vorbi.

Am continuat să-i vorbesc și i-am zis: „Mamă, ce înseamnă Isus pentru tine?” Mi-am amintit cum am botezat-o în Numele Lui în apă și am întrebat-o: „Spune-mi ce înseamnă El pentru tine acum?”

„Mai mult decât viața,” a răspuns ea.

„Mamă, eu sunt fiul tău, predicatorul. Aș vrea să te țin de mână acum. Ține-mă și tu.” Și am continuat s-o țin de mână. Curând n-a mai putut vorbi. Parcă avea toată fața paralizată. „Nu mai poți vorbi?” am întrebat-o eu. „Ascultă-mă! Isus este încă Același pentru tine?”

Ea a dat din cap că da. Apoi n-a mai putut da nici din cap. „Mamă,” am întrebat-o mai târziu, „Isus este încă totul pentru tine? El va veni imediat să te ia. Este și acum totul pentru tine?” Ea nu se mai putea mișca, așa că i-am zis:

„Mamă, dacă Isus înseamnă pentru tine ceea ce a însemnat în ziua când te-am botezat în apă, clipește din ochi. Și ea a clipit din ochi, iar lacrimile au început să-i șiroiască pe obraji.

Apoi a venit un Vânticel care a trecut prin cameră și mama mea a plecat Acasă.

M-am întors acasă pentru că trebuia să mă ocup de haine și de înmormântare, voi știți cum este. Copiii plângeau, iar eu le-am spus fraților mei: „Mama a fost liantul dintre noi. Acum nu vom mai fi la fel.”

Doc și familia lui erau în colțul acesta; Jesse și familia lui erau în colțul acela, iar pe Howard tocmai îl înmormântasem de curând, așa că am spus: „Suntem gata, băieți. Nu ne vom mai vedea adunați împreună pentru că mama este cea care ne-a ținut.”

După ce i-am luat hainele, m-am întors seara acasă.

Cine o cunoaște pe doamna Domico din Chicago? Ea a fost o prietenă dragă și mi-a dat o Biblie. Era o Biblie cu fermoar și cu litere roșii, iar când am predicat predica „Mielul și porumbelul”, ei mi-au trimis doi porumbei ca suport. Și fratele Norman mi-a trimis atunci un porumbel, iar fratele Borders mi-a dat un miel. Eu am luat Biblia în mână, iar Meda plângea într-un colț.

Voi, oamenii de afaceri de aici știți că atunci când am fost în Jamaica, în timp de stăteam la masă v-am spus că cineva dintre ai mei va muri, cineva care nu are dinți. Și după câteva ore, soacra mea care nu avea nici un dinte în gură, a căzut jos aproape moartă.

Apoi am spus: „Văd un tânăr care scuipă sânge. Billy, să nu mergi acolo, pentru că văd un tânăr care scuipă sânge.” Femeia era soacra mea. El s-a dus și a avut o hemoragie când a murit maică-sa, iar aceasta l-a șocat.

Deci am luat Biblia și am spus: „Tată, nu știu de ce nu mi-ai arătat că mama va pleca. Poate ai făcut-o din dragoste. Oh, sunt atât de mâhnit, Dumnezeu! Dă-mi, Te rog, un Cuvânt de mângâiere. Fă să citesc ceva care să mă mângâie.” Și am lăsat Biblia deschisă așa, iar acolo scria: „Ea nu este moartă, ci doarme.” După aceea m-am dus și m-am culcat.

A doua zi, m-am trezit la ora opt. Ei urmau s-o aranjeze pe la amiază, așa că ne-am dus s-o vedem.

Meda pregătea micul dejun, iar copiii plângeau.

„Nu o vom mai vedea pe bunica?”

„Ba da, o veți vedea,” am răspuns eu. „Ea s-a dus la etaj, dar o vom vedea din nou.” Voi știți că ea i-a iubit foarte mult pe nepoți.

Toți au început să plângă și m-au întrebat: „Putem s-o vedem pe bunica în după-amiaza aceasta?”

„Da, voi puteți să-i vedeți trupul în care a trăit, dar bunica a plecat să fie împreună cu bunicul sus în cer.”

Băiatul meu mai mic nu putea înțelege și a întrebat:

„Atunci bunica va veni jos în seara aceasta?”

„Nu, nu!” am răspuns eu, „Nu știu când se va întoarce, dar când va veni Isus, va veni și ea împreună cu El.” Când m-am întors să plec, m-am văzut într-un loc care arăta ca audiența aceasta. Conduceam cântările, deși nu am făcut niciodată aceasta. Nici măcar nu știu cânta. Și acolo era adunată o mare mulțime de oameni.

În partea aceasta, sala arăta ca și cum ar fi fost deschisă în afară, ca și cum ar fi fost un amfiteatru pe un deal. Era atât de înalt, iar oamenii trebuiau să se ridice să se uite așa. Erau trei rânduri, așa. Și chiar în mijloc era o despărțitură unde erau niște copii infirmi.

Eu eram îmbrăcat cu un costum închis la culoare și cântam: „Aduceți-i, aduceți-i, aduceți-i pe micuți la Isus!” Noi cântam această cântare în special atunci când aveam binecuvântarea copiilor.

Acolo era o boxa ca cea unde stau celebritățile, iar amvonul era aproape de ea. Și în timp ce conduceam cântarea, mă uitam la mine... O, nu căutați să găsiți explicație fiindcă nu se poate explica. Și când eram acolo, parcă a devenit aici. Nu știu cum, dar cele două imagini s-au suprapus. Este bine când cele două devin una.

Eu am avut un aparat de fotografiat, dar nu știu să fac fotografii. Am privit prin acel obiectiv și am văzut cinci sau șase obiecte, iar Billy mi-a zis: „Centrează-l, fiindcă atunci toate obiectele vor deveni unul.”

Este o idee bună aceasta. Când vezi lucrurile diferite, trebuie să le centrezi. Folosiți Cuvântul lui Dumnezeu să-L centrați pe El și atunci veți vedea despre ce vorbesc. Dar mai întâi centrați-L pe El.

În timp ce eram în acea vedenie, am observat în spatele aceluia loc o persoană renumită și mi-am zis: „Aceștia vor veni în boxa celebrităților.” Ei au venit spre mine, iar eu m-am gândit: „Vom mai cânta o dată ca să ajungă și doamna aceea.” Ea era îmbrăcată demodat. Poate unele femei își amintesc rochiile acelea lungi și ghetele cu șireturi. Femeia avea o bluză sau o cămașă cu mâneci lungi și pe gât, și cu acei năsturei la spate. Vi le amintiți? Pe cap avea o pălărie mare îndoită într-o parte. În vremea aceea, femeile aveau părul lung așa că purtau pălăria așa și o prindeau cu un ac de păr, ca atunci când călăreau, ca să nu le cadă.

Această doamnă venea în față și toți își arătau respectul față de ea, iar eu m-am gândit: „Ea va merge în boxa celebrităților.”

Când am spus aceasta, doamna aceea tocmai a intrat în boxă și am putut să văd că toți s-au ridicat în picioare ca și cum ar fi recunoscut-o.

Atunci m-am gândit: „Este timpul să predic fiindcă mă voi ruga pentru bolnavi.” Când m-am dus la amvon, am văzut că boxa era atât de aproape cum este fratele acesta de aici.

Atunci m-am gândit: „Doamna aceea va trebui să mă salute, ceea ce înseamnă că o voi recunoaște.” Femeia avea capul plecat, așa, iar când mi-am ridicat capul după un timp, am văzut că era mama, tânără.

Am privit-o și am zis: „Mamă?”

„Billy...” a răspuns ea.

Atunci în clădire a început să tune și să fulgere și a venit un cutremur, iar un Glas a spus: „Nu te teme pentru mama ta, fiindcă ea este la fel ca în anul 1906.”

„Adică cum ca în anul 1906?”

Atunci Meda m-a întrebat: „Ce se întâmplă cu tine?”

„Dragă, ce a fost în anul 1906?”

„De ce?” a întrebat ea.

„Am avut o vedenie și am văzut-o pe mama stând aici.”

„Ce ai văzut?”

„Am văzut-o pe mama stând aici.”

„Ce ai văzut?”

„Am văzut-o pe mama.”

„Ești sigur, Bill?”

„Da,” am spus eu, „ea stătea chiar aici și era drăguță. Era tânără.”

M-am dus să caut albumul familiei și știți ce a fost ea în anul 1906? Mireasa tatălui meu. În anul acela s-a căsătorit, ceea ce înseamnă că acum ea este parte din altă Mireasă, din Mireasa Domnului Isus.

Cineva mi-a trimis odată un bănuț pe care îl am aici în buzunar și care este din anul 1906.

„Când va veni Duhul Sfânt, El vă va descoperi aceste lucruri pe care vi le-am spus și vă va arăta lucrurile care vor veni.”

Vedeți, partida aceea de vânătoare m-a întărit. A fost una din cele mai bune partide de vânătoare înaintea acestui șoc. Aceea era dragostea. Frați și surori, toate celelalte vedenii au fost perfecte, întocmai cum le-a arătat Duhul Sfânt. Trebuie să fie Duhul Sfânt. Biblia spune că dacă se împlinesc sunt de la El.

Ce nădejde avem! Într-o zi vom pleca de aici, vor deveni tineri și tinere și nu vom mai muri

niciodată. Mai bine să știu aceasta decât să fiu președintele lumii și să trăiesc un milion de ani. Mai bine să mă știu în mâna Domnului.

Mă bucur când știu că același Isus care a făcut această afirmație, este aici după două mii de ani. Vedeți, El nu poate pieri, fiindcă este veșnic. El este același Isus ca atunci când a făcut această afirmație. El Își va confirma Cuvântul dacă Îl vom crede. Credeți aceasta? (Adunarea spune: „Amin”).

„Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare.” (Ioan 16.13).

În cartea Evreilor 4.12 scrie că *„Cuvântul lui Dumnezeu este mai ascuțit...”*

Cine era Cuvântul? Isus. *„La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup...”*

„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.” Acesta este Dumnezeul nostru.

Prieteni, noi nu suntem pierduți, ci avem încă har. Așa cum am spus aseară, ucenicii trăiau din bucuria celor văzute la ultima adunare la care fuseseră și o așteptau pe următoarea, dar au uitat că Creatorul valurilor și al vânturilor era în barca lor.

Tot așa, Dumnezeul care a făcut acei munți, a putut să aducă acel grizzly argintiu, după Cuvântul Său, care este acum acasă la mine ca mărturie.

Dacă vreți, puteți să-i scrieți lui Bud Southwick, Fort Saint John, British Columbia, și el vă va răspunde, iar dacă vreți să mergeți la vânătoare, el este un ghid bun.

El le-a spus tuturor vânătorilor despre acea întâmplare, de aceea bănuiesc că data viitoare când voi merge acolo, voi avea o adevărată adunare. Aceasta s-a întâmplat anul trecut.

Același Isus care a dat făgăduința aceea a spus: *„nu vă voi lăsa și nu vă voi părăsi. Voi fi cu voi până la sfârșitul lumii.”* Credeți aceasta? (Adunarea spune: „Amin”).

Cu asemenea dovezi și cu Adevărul dovedit și adevărat, nu simțiți că vă vine s-o luați în sus prin acel acoperiș și să fiți răpiți? Mai putem să lăsăm lucrurile lumii să ne împovăreze când vedem atâtea lucruri pozitive dovedite că sunt Adevărul?

Fiecare persoană bolnavă să creadă că aici este Același care a dat acea făgăduință și Același

care l-a vindecat pe acel tânăr de epilepsie. Același Dumnezeu este acum aici. Dacă aș putea să iau boala de la voi, aș lua-o, dar eu nu pot face aceasta. A câștigat-o El, de aceea tot ce trebuie să faceți este să credeți.

Dacă atunci când băiatul a avut criza, soția fratelui lui ar fi spus: „Dar ce legătură are cămașa cu aceasta?” nu s-ar fi întâmplat nimic și probabil nu ar fi funcționat pentru alt caz deoarece pentru el a fost trimis. Naaman s-a cufundat de șapte ori în Iordan și a fost vindecat, dar probabil că un altul care a făcut aceasta, nu s-a vindecat de lepră. Vedeți? Dar ceea ce spune El este Adevărul și este adevărat ca fiind Adevărul.

Este târziu să mai chemăm un rând de rugăciune, dar haideți să ne oprim un minut și să ne întrebăm: Aceasta este ceea ce a făgăduit Dumnezeu? Înseamnă că Cel ce face aceasta este adevăratul Duh Sfânt. Este adevărat? (Adunarea spune: „Amin”).

Cine ar putea spune că El nu era Duhul Sfânt? El era. *„Eu și Tatăl una suntem.”* (Ioan 10.30). Duhul Sfânt era Tatăl Lui. *„Ceea ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt.”* (Matei 1.20). Înseamnă că Duhul Sfânt și Dumnezeu este același Duh și că Acesta era în El.

Priviți ce a făcut atunci când femeia aceea s-a atins de haina Lui. El privea peste audiență și cunoștea gândurile lor. Nu spune Biblia că *„Cuvântul lui Dumnezeu este mai ascuțit decât o sabie cu două tăișuri și că deosebește gândurile inimii?”* (Adunarea spune: „Amin”). Nu a promis El în Ioan 14.12 că *„cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu?”* Nu s-a dovedit că această promisiune este adevărată?

Atunci Dumnezeu este aici. El este aici ca să facă bine pe oricine; El este aici ca să salveze orice suflet pierdut.

Înainte de a face chemarea la altar pe care mă simt îndemnat s-o fac, haideți să-L chemăm pe El. Poate printre noi sunt străini care spun: „Eu n-am mai fost la o astfel de adunare. Am auzit oamenii vorbind despre aceste lucruri, dar nu le-am văzut. Inima mea ar fi încurajată dacă aș vedea prezența lui Hristos printre oameni, dacă L-aș vedea făcând aceleași lucrări pe care le-a făcut atunci.” Vă va da curaj aceasta? (Adunarea spune: „Amin”).

Să ne plecăm capetele, să închidem ochii și să-L lăsăm pe Duhul să urmeze Cuvântul.

Tată, Tu cunoști inima mea și știi că am făcut tot ce am putut. Știu că oamenii suferă din pricina acestei călduri și sunt înghesuiți, dar au fost răbdători. Îmi imaginez că aceeași mulțime a stat odată pe țărm să Te asculte predicând din barcă, iar după aceea le-ai spus: „Aruncați năvoadele în apă!” Tu ai făcut-o nu ca să vadă dacă era ceva acolo, pentru că era deja.

Apostolii l-au zis: „Doamne, am pescuit toată noaptea și nu am prins nimic, dar la Cuvântul Tău vom arunca năvodul.” (Luca 5.5). Și când au dat ascultare Cuvântului Tău, au prins atât de mulți pești încât au început să li se rupă năvoadele.

Doamne Isuse, fără îndoială că multe femei au lăsat spălatul, bărbații au lăsat munca la câmp, pescarii și-au lăsat plasele și au venit să asculte Cuvântul lui Dumnezeu.

Doamne Isuse, dacă ai fi fost aici în formă fizică, mă îndoiesc că ar fi fost adunați mai mulți decât sunt adunați acum. Aceștia au crezut că Tu nu ești mort ci ai înviat din morți și îți manifestezi Cuvântul și Îl ții.

Și așa cum Domnul nostru a luat odată sulul și a citit din El, iar după aceea a spus: „Astăzi S-a împlinit această Scriptură,” îngăduie ca acest lucru să se întâmple din nou, astfel ca Scriptura pe care am citit-o să se îplinească fiindcă întreaga săptămână am învățat că acesta este chiar lucrul care va fi dovedit la sfârșitul timpului. Atunci inimile noastre se vor bucura.

Doamne, aici sunt mulți cărora le-ai vorbit. Ajută-ne să recunoaștem Cuvântul Tău adevărit și să vedem că este Adevărul. Îndură-Te, Tată.

Ca să mă liniștesc puțin în urma predicării, aș vrea să întreb câți de aici sunt creștini născuți cu adevărat din nou? Poate mergeți la biserică, dar nu aceasta v-am întrebat. Dacă nu ești un creștin născut din nou, dar crezi că există un Isus viu, un Duh Sfânt adevărat și ai vrea să fii amintit în rugăciune înaintea Lui, ridică mâna.

În timp ce aveți capetele plecate și ochii închiși, ridicați mâinile spre El și spuneți: „Doamne, adu-Ți aminte de mine.” Dumnezeu să vă binecuvânteze. Dumnezeu să vă binecuvânteze și pe voi. Aceasta este foarte bine. Mai este cineva?

Noi nu suntem în număr mare, dar să știți că numai lumea umblă după lucruri mari și numere mari. Așa cum am spus și aseară, numai acel susur blând, acel Glas liniștit, l-a atras pe proroc să vină afară cu fața acoperită.

Să aveți credință în Dumnezeu! Frate și soră, să aveți credință în Dumnezeu. Dacă bunul nostru Domn Isus va veni aici unde Se află Cuvântul Lui deschis și va dovedi că Duhul Sfânt despre care v-am vorbit este Adevărul, veți crede? Poate ați fost confuzi de multe ori, din cauza multor lucruri, dar toate acestea arată că aici undeva este Ceva real. Și dacă face aceasta, aș vrea ca cei care au ridicat mâna să se uite puțin la mine.

Puteți să vă ridicați capetele.

Doamne Isuse, ia în mâinile Tale acest serviciu. Sunt slujitorul Tău, dar cu toată predica mea, un singur Cuvânt de la Tine înseamnă mai mult decât tot ce am putea spune noi într-o viață, un singur Cuvânt.

Te rog să Te înduri după ce am adus toate aceste mărturii. Tu știi că sunt adevărate, fiindcă ești Cel care le-ai dat și nu ai dat greș niciodată. Îndură-Te, fiindcă Te rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Câți din cei prezenți sunt bolnavi și nu au număr de rugăciune? Ridicați mâna. În ordine. Să ridice mâna și cei care au numere de rugăciune. Cam la fel.

Privind prin adunare, cunosc doar câțiva. Ca să fiu sincer înaintea lui Dumnezeu, în colțul acesta sunt câțiva prieteni: fratele Noel și sora Jones, fratele Outlaw, fiul meu, fratele Moore, pe fratele acesta nu știu cum îl cheamă dar l-am văzut de câteva ori prin adunări, sora de aici, sora Williams, sora Sharritt, iar acolo în spate sunt câțiva din tabernacolul din Jeffersonville.

Aici este un prieten drag de nouăzeci de ani, care vine din Ohio. Eu voi pleca în curând în Africa, iar soția lui m-a întrebat dacă ar putea veni și ei cu mine. „Plătim noi,” spunea ea. Fratele este german și are nouăzeci de ani. El nu l-a cunoscut pe Domnul, dar într-o seară după ce am predicat, a venit și a fost botezat cu costumul cu care era îmbrăcat. Nouăzeci de ani.

Cred că sunt aici și fratele și sora Waldrop și fratele Borders. Cam aceștia sunt toți cunoscuții mei de aici. Aș vrea ca cei pe care-i cunosc să se roage pentru mine.

Cei care nu mă cunoașteți și pe care nu vă cunosc, spuneți în inimile voastre: „Doamne Isuse, am auzit despre ce s-a vorbit și l-am auzit pe predicatorul acesta citind din Biblie. Am auzit acele mărturii și mă întreb: Suntem chiar atât de aproape de sfârșit, Doamne? Suntem chiar atât de aproape?”

Amintiți-vă că atunci când El a făcut semnul înaintea lui Avraam, Sodoma a fost arsă, iar Isus S-a referit la aceasta când a zis: „Așa cum a fost...” Acela a fost ultimul semn dat înainte ca cetatea să fie distrusă, iar Isus a spus că acest lucru se va repeta când va veni Fiul omului.

Voi știți că acesta este adevărul: Dumnezeu în trup de carne! Câți credeți că Dumnezeu a vorbit cu Avraam? (Adunarea spune: „Amin”). Da. Biblia Îl numește „Elohim”, Creatorul cerurilor și al pământului, Cel Atotputernic. El era.

Cum arăta El? El era într-un trup omenesc în care a mâncat carne de vițel și a băut lapte de vacă, pentru ca apoi să Se facă nevăzut din fața lui Avraam. „Voi veni la tine după cum ți-am făgăduit.” Vedeți? Și i-a spus pe nume.

În timp ce stătea cu spatele spre cort, l-a întrebat pe Avraam: „Unde este Sara?”

„În cortul de la spatele Tău,” a răspuns Avraam.

„Voi veni la tine după cum ți-am făgăduit.”

Și Sara care era în cort... (Fratele Branham gesticulează).

„De ce a râs Sara?” Nu uitați că ea era în cort. Și totuși El a spus: „De ce a râs, Sara?”

Ea a negat și a spus: „Nu am râs.” dar El a spus: „Ba da, ai râs.” Vedeți? Aici stă un Om, Dumnezeu reprezentat în trup omenesc. Și Isus a spus că la venirea Fiului omului se va întâmpla la fel: Dumnezeu în Biserica Sa, în tine și în mine, care Îl reprezentăm.

Când Dumnezeu era în Hristos, El avea Duhul fără măsură. El era Dumnezeu. Eu sunt doar un slujitor al Lui și la fel sunteți voi: doar niște slujitori. Noi avem Duhul cu măsură, dar El Îl avea fără măsură. „În El locuia trupește toată plinătatea dumnezeirii.” În mine este doar un dar mic de la El, dar indiferent cât este de mic, este Același Duh.

Dacă acesta este Același Duh al lui Dumnezeu, voi face lucrările lui Dumnezeu.

Rugați-vă și spuneți: „Doamne Isuse, odată o femeie s-a atins de haina Ta...”

În Noul Testament, în Evrei, scrie că „El este Marele Preot care poate fi atins prin simțirea neputințelor noastre.” (Evrei 4.14). Câți știu că așa spune Biblia? Spuneți: „Amin!” (Adunarea spune: „Amin”). Desigur. Păi, aceasta trebuie să fie adevărat!

Ei bine, cum vă va răspunde dacă El este Același ieri, azi și în veci? Atunci și astăzi va face la fel ca ieri.

Acum rugați-vă și spuneți: „Doamne Isuse, lasă-mă să-Ți ating haina. Dă-i fratelui Branham acel dar micuț ca să ne încurajeze. El nu mă cunoaște, dar Tu mă cunoști. Lasă-mă să văd marele Tău Duh Sfânt, dar nu pentru că trebuie, Doamne, ci ca să ne încurajeze pe toți fiindcă am citit Cuvântul.

Lasă-mă să-Ți ating haina, apoi vorbește. Folosește-mă, Doamne, în acest scop în seara aceasta, fiindcă îi voi arăta acestei audiențe că ești Tu, nu eu. Ar fi minunat dacă ar face-o, nu-i așa?

Fiecare din voi să se roage în liniște și să spună: „Doamne, lasă-mă să-Ți ating haina.” Eu mă predau Duhului Sfânt și fie ca El să facă restul. Eu am depus mărturie când am vorbit, dar nu pot face mai mult. Sunt la capătul drumului.”

Eu privesc în audiență pentru că trebuie să-L văd. Voi știți și înțelegeți aceasta.

În stânga mea, în spate, cam pe la mijloc, este o femeie care se roagă. Este pe moarte și dacă Dumnezeu nu intervine va muri pentru că are cancer la sân. O, nădăjduiesc să nu treacă pe lângă aceasta!

Ajută-mă, Doamne! Soră, dacă crezi.... O, ea va trece pe lângă aceasta!

Doamne Isuse, Te rog să ne ajuți.

Mary May. Iată-te! Suntem străini unul pentru celălalt, nu-i așa? Eu nu te cunosc și nici tu pe mine. Este adevărat tot ce am spus? Atunci crede și totul se va termina. Amin.

Întinericul care era peste ea a dispărut și acum este Lumină. Este la fel de sigur cum este sigur că băiatul acela a scăpat de epilepsie. Dumnezeu care a fost în pădurea aceea din nord, este în seara aceasta aici. Să credeți, pentru că „toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede.” Amin.

Iată! Acum este peste o femeie care stă în fața mea. Ea are ceva la spate, un disc este mișcat. Femeia nu este de aici, ci din Montana și se numește doamna Stubbs. Ridică-te și primește vindecarea în Numele lui Isus Hristos. Relaxează-te, fiindcă nu mai trebuie să apeși.

Aici este un individ mare care face așa. (Fratele Branham arată). Crede și te vei face bine. Tu ai probleme nervoase, dar dacă vei crede, Dumnezeu te va face bine.

Femeia cu probleme femeiești... Crede și te vei face bine. Du-te acasă și crede în Dumnezeu. De ce am spus să mergi acasă? Pentru că locuiești în New Mexico și acolo trebuie să ajungi, doamnă Watkins. Tu știi că nu te cunosc. Amin.

Doamna din spatele tău are ulcer la picior. Doamnă Brown, crezi că Dumnezeu te va vindeca? Pari interesată. Tu știi că nu te-am văzut în viața mea. Ulcerul este la piciorul stâng. Crede din toată inima și te vei face bine.

Doamna de acolo încearcă să se miște. Ea are artrită și o doare foarte tare. Doamnă Fairhead, crede din toată inima și te vei face bine. Tu știi că nu te-am văzut niciodată în viața mea. (Sora spune: „Am mai fost vindecată și înainte și știu că El o va face și acum.”). Amin. Da.

Credeți din toată inima? (Adunarea spune: „Amin”). Ce va face El acum? „*Va lua aceste lucruri pe care vi le-am spus și vi le va arăta. Și vă va arăta lucrurile care vor veni.*” Înțelegeți ce vreau să spun? („Amin”).

Să ne plecăm capetele.

Cei care nu ați fost născuți încă din nou, vreau să știți că dacă veți trece în noaptea aceasta sunteți pierduți pentru că „dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” De ce nu veniți aici? Haideți să ne rugăm chiar acum pentru voi. Nu vreți să veniți chiar acum în prezența Duhului Sfânt?

Nu veți vedea făcându-se ceva mai mare până la venirea Domnului. Să nu uitați că știu despre ce vorbesc, fiindcă altfel El nu mi-ar da slujba aceasta. Nu lăsați să treacă pe lângă voi! Sunteți sinceri? Nu vreți să veniți?

Dacă nu vreți, rămâne între voi și Dumnezeu. Eu sunt nevinovat; sunt curat de orice sânge, fiindcă v-am spus adevărul. V-am spus Cuvântul. V-am spus că este El. Și când vine, El dovedește cum a fost atunci și mă lasă să vă dovedesc cum este și acum. El este Același ieri, azi și în veci. Credeți? (Adunarea spune: „Amin”).

Câți de aici mai sunteți bolnavi? Ridicați mâna.

Acum puneți-vă mâinile unul peste altul și haideți să ne rugăm pentru voi cu credință.

Să vă spun ceva: Dumnezeu poate face o minune. Minunea este ceva ce nu poate fi explicat. Puteți să-i întrebați pe oamenii care le-au văzut, oriunde și oricând. Vedeți? Să nu uitați că El este Dumnezeu. Cine provoacă vedeniile? Voi, voi faceți aceasta.

Vedeți, când femeia aceea s-a atins de haina Lui, El a spus: „Din Mine a ieșit o putere.” Dar când Tatăl l-a arătat despre Lazăr, El s-a dus și l-a înviat. Atunci El nu a mai spus: „Din Mine a ieșit o putere.” pentru că Acela era Dumnezeu care Se folosea de darul Său, în timp ce în cazul celălalt se folosea femeia de darul Lui.

Eu nu sunt darul Lui, ci Isus Hristos este Darul lui Dumnezeu. Acesta este doar un dar pe care mi l-a dat, cu care m-am născut. Subconștientul și conștientul împreună. Tu nu trebuie să dormi ca să vezi, pentru că Duhul Sfânt vine în subconștient așa cum vine mai întâi la conștient. Dacă ar veni la subconștient, ai avea un vis duhovnicesc.

Când vine la mine, eu nu visez, ci privesc doar acolo și văd. Înțelegeți?

Unii s-au născut așa și nu pot face nimic în legătură cu aceasta. Vedeți? Darurile și chemarea sunt fără pocăință. Și ce trebuie să facem? Să-L manifestăm pe Isus Hristos care este Același ieri, azi și în veci.

În timp ce stați cu mâinile puse unul peste celălalt, cred că vă puneți inima în grija lui Dumnezeu. Spuneți: „Doamne, cercetează-mă. Am devenit nepăsător din cauza lucrurilor lumii

și nu pot vedea acest mare ceas care trece pe lângă mine.”

Să știți că întotdeauna a fost așa. El a trecut prin biserică și ei nu au știut. Aceasta este istorie. Prieteni, nu îl lăsați să treacă când vedeți Cuvântul lui Dumnezeu manifestat și persona lui Isus Hristos însuși printre acești oameni, făcând exact aceleași lucrări pe care le-a făcut atunci.

Tată ceresc, Cuvântul Tău a fost citit, mărturia a fost pusă, iar Duhul Sfânt a venit jos și a dovedit atât Cuvântul cât și mărturia. Acum nu mai am ce să spun, totul depinde de ei.

Nu știu ce altceva scrie în Cuvântul Tău că ai putea face, fiindcă i-ai vindecat deja. Trebuie doar să creadă. Cum am putea să ne mai îndoim având în vedere lucrul acesta? Cum putem să-i permitem Satanei să ne amorțească conștiința?

Satan, eu pronunț vindecarea acestor oameni și îți spun: „Te provoc în Numele Domnului Isus Hristos să ieși afară de aici! Ieși afară în Numele lui Isus Hristos și eliberează-i pe acești oameni!”

Dacă îl credeți pe Domnul, ridicați-vă în picioare! Credeți? (Adunarea spune: „Amin!”). Ridicați-vă în picioare și dați-I slavă lui Dumnezeu. Ridicați-vă și credeți. Nu vă mai îndoiiți!

Duhul Sfânt să le aducă acestor oameni, bucurie, putere și Viața învierii, în Numele lui Isus Hristos.

Lăudați-L și binecuvântați Numele Lui sfânt. Îl iubim, Îl lăudăm și Îl adorăm pe Cel veșnic. Primiți-L în Numele Lui, fiindcă este aici. Amin.

- Amin -